

История во кратце о болгарском народе славенском

написа Иеросхимонах Спиридон Габровски в лето 1792

Предисловие

На когото се случи, най-много от очакване, да вникне в моя беден ръкопис, да чете или да преписва, моля смилено да ми прости, ако открие погрешност в него, или погрешност в ръкописането, или в граматиката, да не хули, нито да укорява, понеже не владея художественото писане; и не писах аз с намерението да поучавам или да показвам моя художествен разум и да получа /за това/ похвала; но като виждах, че този славен преди това народ, сиреч царски и патриаршески, както и чадата му апостолски, бе доведен до такова крайно забвение и унижение, че нито един, и не само от простите, но и от учените хора не знаеше /за това/. И нито се споменава за българското царство или патриаршество в сегашните векове. Поради това аз съжалух своя народ, и макар да не съм учен, дръзнах и написах кратко и малко, за да не остане в забвение до край. И не се удивлявай ти, възлюбленни читателю, понеже аз писах не заради изкуството, а заради любовта си. За нашия славянобългарски народ е много трудно да се узнае истината и да се намери корена на рода му и от кое племе идва. И не само българите, но и целия славянски род, понеже те в древните времена на своя език писане не са имали,

но писанията от чужди езици намираме, сиреч от чуждите летописи. На чуждите езици са писали за своите, и само за някои случаи са писали за нашите, и ако са писали, не всичко е еднакво и вярно, затова казах че е много трудно. Свети Димитър Ростовски в своя летопис пише така: от шестия син Иафетов - Мосох - произлязоха kanagoku, миссини, иллирийци, още и целият славянски език от Мосоха произлезе. Прибежда и свидетел - светият пророк Иезекиил говори именно, че Мосох е бил руски княз, обаче някои не се съгласяват: едни /казват/, че не е от Мосох, а от Рифат, сина на Гомер; други /казват че/ от Догорм, брата на Рифат; а трети /казват че/ от Сармоф, праправнука на Арфадзаг, синът на Сим. И за нашия български народ пишат, че българите са дошли от река Волга в лято господне 428. И като побоювали в Дация, сиреч Влахия, в лято господне 484 преминали Дунав и

завоювали Мисия, сиреч Доброджка. А в друг летопис пише, че българите са дошли на Дунава от Азовско море по времето на цар Уалент, и като помолили Уалента, той им дал земя и се населили по Дунава. В друг летопис пише, че даки и мисагити са дошли от северните страни и се заселили от гвете страни на Дунава. В своя летопис Йоан Зонар именно даките и сърбите нарича мисагитови българи; а в друг летопис пише: и дошло

 в лято от сътворение мира 4522 /986 преди Христ/ и се заселили от гвете страни на Дунава, и се нарече тая /земя/ Мисиния от тяхното име. На юг от Дунав е Голямата Мисиния, а на север Малка Мисиния. И накърно след като дошло, поставиха крал на име Иллирик. А след това тази земя се нарече Иллирик, вземайки името на княз Иллирик. И след като мина много време, в лято от сътворение мира 4785 /723 преди Христ/, се родиха от рода на Иллирик два сина: единият по име Болг, а другият Брем, сиреч двама братя; те не можаха да живеят заедно, но разделиха земята и Брем взе /земята/ на север от Дунав, а Болг на юг от Дунава. Произлезлите народи от Брема се нарекоха бреми или пеми, а от Болга - болгаре. От пемите произлязоха словаци, а от болгарите - серби. Всички тези народи са иллирически.

За това свидетелствуват древните летописи: "Буфиер франзиский, географ, говори: където преди беше земята Мисия, сега се нарича Сербия и Болгария, а дето ое зовеше Иллирик, сега се зове Славония". И пак Барний говори, че има град в Иллирик, сиреч в Мисия и Дакия, наричан Сардука, сега се нарича Средец, той беше столичен град болгарски посрещ Болгария. И пак унгарския летопис

 говори така: Чешкия княз Брем произлезе от Иллирик, дето беше цялата словенска войска и дето се беше заселил целият български народ; и отиде на запад да иска за себе си земя в немските страни и се заседя между реките Висла и Албин и Висурка, сиреч Венсера, за които се знае, че са в немската земя, и на тези води построи град здрав и му даде име Бремен или Брземен, сиреч от обременение се успокои. Това е свидетелство, че и словени, и болгари, и чехи, всички са иллирически народ. И ако някой рече, че иллириците не са славянски народ, аз ще докажа със свидетелство, слушано във времето на римския цар Диоклетиан.

Тук Скарп отстъпва малко от Барония, за древността на нашия славянски народ говори така: "даже до тази година беше възможно да се съмняват какъв е този народ, който се нарича слави или склавини, или словене, или болгаре, или беми за тях се споменава в летописите отпреди няколко столетия, както че и са се заселили близо до Константинопол и гърци, и далмати, и в други страни, даже до Панония и Иллирия, дето сега е Венгерската

земя, но и до тази година като изваме и като четем французките летописи, не можем да се съмняваме, че тези народи са наши: полски, чешки, руски, словенски, болгарски, харватски, далматски и прочие. Понеже немците и до сега наричат чехите "бенами", и това е името на техния вожд - Лион. Приемаха за начален този народ, и нашият, рече, такова подобно име имааше. И за удобство се разбра, че от тези страни произлизат тези народи, дено сега е полската, чешката, руската и московската земя, даже до Волга - от нея /са произлезли/ волгарите или както се наричат болгари; и там, в източните страни, дено умножиха, тук отново отчасти се върнаха тия народи в първото свое поселение. Сиреч: когато бяха изгонени от Трояна кесаря, дойдоха в Русия. По времето на Уалента се завърнаха, искащи своето отечество и колко войни водиха с гуните, които сега се наричат венгри, показвайки гривните свои /полстии/ предели; и съседство имаме с тях". Това пише Скарс.

История во кратце о болгарском народе славенском

При смъртта на Ной синовете и внуките му, още в оная Арменска източна страна, при Аракатската планина, живяха достатъчно дълго време. И като се разплодиха в такова множество, че вече им стана тясно в тая страна, тръгнаха от изток, и вървейки, дойдоха от пространната и плодоносна земя, своята родина, че да не притесняват своето множество /хора/ и да имат в изобилие земни блага. Извайки към тази страна, в нея преди тях отиде и Арфаксад със своето племе, и намериха поле равно и място пространно в земята Сенаар, по-късно наречена /тая земя Халдея и Вавилония/, и се заселиха там между реките Тигър и Ефрат в място красиво и плодоносно.

Като се преселиха на това място /от Армения в Сенаар/, техният живот се промени. След смъртта на Ной, хората отхвърлиха страхът от Бога, и като следваша своята поход, повдигнаха божия гняв. И бяха разпилени по земята и езиците им - разделени. Беше тогава цялата земя пуста и единна и езикът на всички еднакъв. И рече човекът на своя ближен: "Елате да

 направим тухли, да ги изпечем на огън и да съградим за себе си град и стол /кула/, на която върхът да стигне до небесата, и да оставим за себе си име славно преди да се разпръснем по лицето на цялата земя." И се хванаха за делото, и тухлите им станаха на камъни и варовика на тиня. Тяхното дело не беше угодно на Бога, понеже се възгордяха не за славата божия, но да прославят своите имена; нехаеха за Бога, но за своето величие внимаваха.

Преводител на това небогоугодно дело бе Немрод, син Хусов, внук Хамов, етиопец /арабин/, исполин. Той задължи всички

да /учасстват/ в сътвърдението; противно на Бога, така говореше на хората.

Жестоко и немилостиво е за човешкия род, което ще кажа; хората като безумни бързаха повече към злото, отколкото към доброто; посахаха този богопротивен съвет и се покориха на Немрод като на свой началник и започнаха зданието.

Евер, един син от праотците Христови, син на Сал, внук на Каинан, правнук на Арфат, пра правнук на Сим; този праведен мъж и истинен богочестец, не одобряваше това богопротивно дело и се отмъчи със свое то племе. Тия, които /работиха/ на това неполезно столпование, се трудиха четиридесет години и го

 Вдигнаха по-високо от облациите, но не можаха да го завършат според свое то намерение. Дойде Бог и размеси езиците им на седемдесет и един езика, а седемдесет и втория отана Еверовия, който от Адама започваше. Понеже Евер не взе участие в зидането на столпа, то и езика праотечески, негов и на племето му, се запази. И тогава неговото племе бе наречено евреи, а езикът му се нарече еврейски.

Като бяха разделени езиците на племената един от друг, и князете, които бяха началници всеки на свете то племе, когато зидаха столпа бяха седемдесет и един князе, а над тях Имрод, като цар и владика, беше повелител. Като се размесиха езиците им, те не се разбираха един друг при беседа; ония които зидаха, наредиха да им донесат камъни, тия им носеха вода; ония наредиха да им донесат тухли, тия им носеха тиня или друго някое вещество. И бяха като изумени и ужасени, защото и страх ги обзе от господното невидимо пришествие и треперещи слизаха от височината на столпа долу. И тогава божия повеля и дух бурен падна върху тях и разруши голяма част от столпа, и уби много от тях, които с усърдие принадлежаха на зданието, и така преустановиха делото си.

Веднага след помитането на езиците, хората се разотудоха по Вселената, всеки във своята част, от праотеца определена. Защото свети Ној в годината от своя живот 930 или в годината от сътворението на свeta 2572 /по Георги Кедрин/, по божие повеление, събра своите синове Сим, Иафет и Хам и раздели земята между тях; на Сим заповяда да приеме Азия, Иафет - Европа, а Хам - Африка, и всеки да се засели на своята част с племето си; заповяда им да не преминават границите си един друг, да не побдигат помежду си свади, вражди и войни, но всеки да живее от своя дял.

Говори и това Георги Кедрин, че този завет Ној е написал и връчил на Сим като най-голям от синовете. Тогава той бил /по

Кедриновата повест/ на 431 години от рождението си. Обаче братята и племената им не съблъскаха завета на своя отец Ной, а започнаха един друж га се притесняват и озлобяват, търсейки разправа, както по нататък ще разкажа.

Симовите племена, от синовете и внуките му произлезли, се разселиха в източните страни на Азия; Иафетовите племена заеха западна Европа и северните страни; Хамовото племе, което трябваше да уде в Африка и южните страни, остана в Азия, в Симовата част, при Немрод. Защото Немрод не замина оттук, но изгони от Вавилон Симовото племе и се засели тук с народа си. Обаче племето на Иафет не отиде цялото в Азия, за това ще разкажа по-долу.

Иафет имаше седем сина:

1. Гомер - от това племе излязоха гомирити и галати, още и кимери, по-късно наречени цимбри.
2. Магог - от него произлязоха масиагити, готи, скити, а от тях турци и татари.
3. Мадай - от него произлязоха миди.
4. Иоан или Иован - от него: ионийския народ и греки.
5. Товал - от него: халвити, ивери и испани.
6. Мосох - от него: kanagoku, мисени, илирийци, още и целия славянски език от Мосоха произлиза: за това говорят мнозина, както и свети Димитър Ростовски привежда свидетелството на светия пророк Иезекиил, говорейки именно, че Мосох е бил руски княз, но някои не се съгласяват: едни считат, че славянския език е произлязъл/ от Рифат, Гомеровия син, други - от Тогорм, брата на Рифат, а трети - от Сармоф пра-пра внук на Арфаксад, син Симов. Също и сам свети Димитър Ростовски не е съгласен, сиреч не потвърждава нарочно, че славянския език е произлязъл от Мосох.

А говори, че Рифат и Тогорм са внучи на Иафетови, синове същи на сина му Гомер. От него /Гомер/, от кимбрите или цимбрите произлиза бившия славянски език. Поради това всичко е съмнително.

7. Седмия син Иафетоф е Тирак - от него /произлязоха/ траки или тарсини.

Говори Зунар: Веднага след размесването на езиците в годината от сътворението на света по числото хронографско 2774, хората се разпръснаха по родове по цялата земя и дъвама от Иафетовите синове тумакси дойдоха на север и се заселиха на съве планини, много големи; името на едната планина е Тавер, а на другата Аман. И се умножиха там, и като слязоха от ония планини, дойдоха на реката наричана Танаис /Дон/. И се разпръснаха на изток и даже на запад, обаче кога синове Иафетови

са, не споменава, само говори: "от имената на синовете Иафетови се наименуваха и местата". Ако всичко е така, то за удобство може да се разбере, че те не са други освен Гомер и Магог, но е опасно да се изисква, защото те бяха най-големите синове Иафетови. Защото третия син Иафетов - Мадай - остана в Азия с цялото си племе, сиреч в Миция; четвъртия син Иован отиде на островите; петия син Товал остана в Азия при планината Капийска; шестия син Мосох остана в Азия, даже до теснината на Понтийско море и премина в Европа и се засели с целия свой народ, и се нарече тая земя на негово име Тракия.

За татарите

Понеже Зунар говори, че според имената на синовете Иафетови, се наименовали и местата. И казва: името на едната планина е Аман, "аман" е дума татарска, природна, тя има значение и по славянски: "ох" или "оле". Другата планина е Тавер или Таур. Географите говорят, че има една планина в Азия, която се нарича Таур - започва от Черно море и отива на изток, разделя Азия на две и стига даже до океана - море голямо, широко и е висока повече от всички земни планини. Наричат я с различни имена: в Персия и в Индия я наричат Тавер, а в Черкезия и в Горизина и в Татария се нарича Карбаз: "карбиаз" също е природна дума, татарска. По славянски ще рече "сняг бял". Оттук става ясно, че някои татарски народи са от племето на Магог. И още от Каръбазските планини, от двете страни на Каспийско море, на север и на изток, даже до океан - море са се заселили татарски народи: Бактария, Кинезия, Калмики, Сибер, Казан, Астрахан. И съд сквернейши, даже до последния човек. За тях светото писание говори: че ако и пред страшния съд излязам и пред второто пришествие на Господа наш Иисус Христос, ще ядат човешки тела. Всички тия племена са от племето на Магог.

За цимбрите

Другият Иафетов син, за когото говори Зунар, е Гомер, който е най-големия син на Иафет. От него произлязоха: гомерити, и галати, и кимери, наречени по-късно цимбри. Както говори Зунар, преди всички те слязоха на реката Танаис и се разпръснаха по западните страни. Те били цимбри, както и Стриковски, и прочие летописци пишат: цимбрите имат своето родство от най-големия син Иафетов - Гомер. От него първо се назоваха гомери, после бяха наречени цимбри. Като се размножиха по родове, едни останаха в дивите поля, други над реките Дон и Волга, трети над река Богом, и други над Днепър и над други реки, и други над Черно море, десето е Очак, Крим и над езерото Меотис или Азовско море; едни останаха десето е Волен и Подolie, Подляшие, Жмуг и Литва,

зашото от тези цимби произлезе и литовския народ. Говори Стриковски: от този цимбийски народ, през времената, произлязоха хора, които бяха наречени: едни готи, ениги и половци, и печенеги, но всички те бяха цимбри - народи войнски,

 мъжествени. И когато от северните страни, по-точно където сега са литви, пруси, шведи, заради неплодородната земя, дойдоха до Франция и Испания, после от тук до римляните.

Римляните не искаха да си гагат земите, но те започнаха война с римляните и много пъти ги победяваха, и разшириха своята територия, и се размножаваха както искаха. После, но не много скоро, като поживяха в мир в тези изобилни страни, разбогатяха се и се обърнахаnak към воинските дела, но внезапно от някой римски војд на име Марий, бяха безпощадно победени. Поради това, като отслабнаха силите им, цимбритенак се върнаха в северните страни, и седяха в различни места и страни над горе речените реки и всички се различаваха по вяра: едни бяха християни, други си останаха поганци. До тук от Синопсис пещерский.

Оттук става известно, че ако не бяха цимбрите славянски род, първо, никога не е имало славяни в Испания или Франция, или в Рим, инака се върнали назад да търсят своята земя и второ: всички по вяра се различават - едните са християни, а другите поганци. Славянският народ, колкото е божията милост, всички са християни: болгари, серби, руси, великоруси, литви и прочие - целият славянски народ; а малка част /изповядват/ неправа вяра: лехи, чехи, харвати, обаче не са поганци.

За Мосох, прародителя славяно-български и за племето му

Както говори Зунар, Мосох е шестият син Иафетов. От имената на Иафетовите синове се наименували и местата /където живеели/. След унищожаването и размесването на езиците в годината от сътворението на света по числото хронографско 2774, Веднага в Азия, между Черно и Бяло море /Мосох/ се засели с племето си, и то като се умножи в Азия, настъпвайки от ден на ден, достигна до Каръбазските планини, до главата на Черно море, в северните страни. И се заселиха, както говори Зунар, на хълми, наричани Месхи - има такава планина между Иверий и Черно море - сега там живеят два рода: гере и лигии, на реката, наричана Термодонт. От името на /Мосох/ се назова и тая земя Месиния, а планината - Месха. - До тук от Зунар. Защото и Стриковски говори: по /времето/ на помона, Мосох излезе от Вавилон с племето си Веднага в Азия и Европа, над бреговете на Понтийско и Черно море, и оставил народи московити от неговото име; и оттук народът се умножи, настъпвайки от ден на ден към

северните страни зад Черно море, над Дон и Волга и над езерото Меотис, десето Дон се влива, и над дунавските и днепровските и днестровските поля, нашироко засели своето /племе/, което се разпространи според намерението на своя отец Мосох. Защото

ако /думата/ "иафем" се тълкува като "разширение" или "разширителен", така подобно се казва и за /думата/ "мосох", равна на "разтягащ се" или "надалеко протягащ се". И така, от Мосоха, славянския праотец, по наследство идва не само Москва, но и целия славянски народ.

За Илирик, първия български крал

Българският народ, който е един от най-първите и най-стари народи в християнство и царство, глава и предводител на целия славянски род, води племето си от Мосоха, както и другите славянски народи. Първо излезе иззад Черно море в годината от сътворението на света 4522 /986 преди Христос/ и се засели от двете страни на Дунав, и се наричаха тогава мисини, поради което и тая земя се нарече Мисиния по името на праотца Мосох; на север от Дунава тая земя се нарече Малка Мисиния, а на юг от Дунав се нарече Голяма Мисиния. Първият, който се постави за крал бе по име Илирик, и този Илирик първи се би с тракийския крал Ираклий и го победи и го прогони зад морето. Беше Илирик голям юнак и се биеше с околните народи и винаги побеждаваше. И разшири своята земя от Черно море десето се влива Дунав, към запад от двете страни на Дунава, даже до река Слава или Сава, десето сега е Белград. И построи три града над Истър, сиреч Дунав: първия Радостол - Силистра; втория град Преслав, този град беше недалеко от Шумен и беше разрушен от гръцкия цар Цимех в лято господне 992, сега едва се разпознават градските стени. В следващото слово ще разкажа подробно; третият град бе Тернов, гърците го наричат Мисипопол, а четвъртия град построи над река Сава и го нарече на своето име - Илирик. И защото беше голям юнак и славен, нарече народа и земята на името си Илирик - иллирици.

За Бладилай, втори крал илрически

След Илирик го идзе втори крал на име Бладилай в годината от сътворението на света 4685 /823 преди Христос/. Той първи се би с македонските царе и ги победи, и ги направи поданици, и като живя достатъчно време, умря.

За Колад, трети крал илрически

След Бладилай го идзе трети крал на име Колад в годината от сътворението на света 4745 /763 преди Христос/. Той беше много нечестиив, зъл, сластолюбив, блудник, сурош и, просто да кажа, баща на всяка неправда, а най-много мъчител немилостиив. Поради

това сатаната го залъжи и го постави отлясно на себе си, отдавайки му чест, достойна за делата му. Когато се смесиха с елините и римляните, иллирийците видяха, че те имат кумири и идоли и им се покланят. И Колад пожела да бъде бог и да му се покланят като на бог, а не като на крал. И роди гъва сина: името на първия бе Болг или Боу; и когато се роди първият му син Болг, заповядга на народа си по цялата негова земя да тържествува, сиреч да празнува в месец декември, 24 ден - да ядат и да пият и да пеят песни сиреч "Болг се роди, Коладе, тази вечер, Коладе", и прочие /слова/ повтарящи многократно и споменаващи името Колад. Даже и до днес има такъв празник у българите. Ако и да се покръстиха, българите не забравиха този дяволски обичай. След това Бог го уби с гръм и така измоли окаяната си душа.

За Брем, четвърти крал илирически

След смъртта на Колад дойдоха синовете му Болг и Брем в годината от сътворението на света 4785 /723 преди Христа/, и защото много крале победиха и много земи завладяха, възгордяха се и не мируваха помежду си: разделиха своята земя на две части, сиреч Брем взе /земите/ на север от Дунав и на запад и завоюва земите даже до Балтийско море до Померания, и се заселиха там и /народа му/ се назова по името на своя крал - бреми или пеми - сегашните чехи. Померания, която е земята Брандбургия и не само Брандбургия, но и Свдия и Великата Скандинавия, която сега се нарича Дания. И когато се върна отгам, отиде срещу сарматите и русите и ги победи, и град построи в земята им и го нарече Нов-город. До тогава русите нямаха град, ни села: живееха като диви в къщи по полята, сиреч прехождаха от място на място. И когато се върна оттам в Сармация, бе убит от своите.

За Болг, петия крал илирически

Болг беше брат Бремов и завоюва Тракия, Македония, Далмация, /стигна/ даже до Бяло море и Рим. И той бе подобен на своя баща - голям мъчител: заповядга на народа да се нарича на неговото име болгаре, и от това време иллирийците се наричат болгари, а не както някои мислят, че от река иде /името/ болгари. Гърците като нямат словото "буке" /буквата "Б"/, не могат да кажат болгари; а римляните, имащи буквата "Б" могат да кажат болгари.

За Лил или Ладо, шести крал български

След Болг дойде шестият крал на Болгария на име Лил или Ладо, в годината от сътворението на света 4920 /588 преди Христа/. Зунар пише за този Лил или Ладо: дойде срещу Рим с голяма войска, и излезе да го посрещне римския цар на име Таркиний Лука, и като се примери с него, върна се назад. Този

български крал и до днес се помни и като бог се почита. В навечерието на /деня/ на свети Василий, в първия ден на януари, се събирам юноши и девици на едно високо място, събирам пръстените си и ги полагат в едно котле и пеят песни, /в които/ често се споменава името на този бяс: "Ладо, тъй Ладо", сиреч Вечерта срещу свети Василий, слагат пръстените си в едно

котле, да пренощуват пръстените в това котле, а сумринта нак се събирам на едно високо място и пеят песни, изпътвайки своето щастие, сиреч пеят песни различни - щастливи и нещастливи; и когато запеят щастлива песен, тогава една девица пъха ръката си в котела, разбърква пръстените и гледат чий е този пръстен - на когото е пръстена, той ще бъде щастлив; така като прелъщават себе си, покланят се на идола.

За Перун или Пеперуд, крал български

След смъртта на Ладо, дойде Перун или Пеперуд. По това време се роди Александър Македонски, и той /Перун/ взимаше данък от Филип Македонски, докато порасна /синът му/ Александър. Когато Александър взъмъжка, дойде срещу Перун и разби войската му, уби Перуна и зароби гвата му сина.

Сега българите почитат Перуна по време на суша: събирам се юноши и девици и избирам един, или от девиците, или от юношите, и го обличам в мрежа като в багреница, и му племат венец от бурени в образа на крал Перун, и ходят по домовете, играят и пеят и често споменават този бяс. И поливат с вода и този Перун и себе си. Хората са безумни, дават им милостиня, а те като съберат милостинята, купуват ядене и пие и правят трапеза. Ядат и пият за славата на този Пеперуд. И като правят това, кланят се идола, и не считат това за грях. Така и във Вечерта на Рождество Христово ходят цяла нощ, пеят песни богомерзки и не считат това за грях.

За Александър Македонски

След смъртта на Перун, Иллирикия остана под властта на Александър. И взе Александър цялата войска иллирическа и гвата сина на Перун и тръгна да бие вселената. Когато Александър се завърна от Индия, иллирийци поискаха от Александър част от земята си и той им даде Македония, своето отечество, в годината от сътворението на света 5038 /470 преди Христос/, и им даде писмо написано на кожена хартия със златни слова: "народ славен и непобедим"/;даде им/ още и царска титла за преголямата храброст и за преславната победа, с която победи с тях вселената, а сам остана във Вавилон. И от тогава приеха българите името славяни и македонци да се наричат. И така, както рекох:/българите/ владееха не само изток, но и запад,

Германия, Франция, Италия, и самия Велик Рим, даже до годината 5604 /96 след Христоса/.

За Троян римски кесар

В годината от сътворението на света 5604, от Рождество Христово 96, гойде за цар в Рим по име Троян. Този Троян като прие скунтъра на римското царство, запита съветниците си: "Има ли в света царство, което да не ни се покори?" Съветниците отговориха: "има, царю, народ гиб, славянски, който воюва с

 Александър Македонски; този народ не само че няма да ти се покори, но още и гиан взимаше от римските царе". Троян запита съветниците: "Какъв е този народ, когато вселената се покорява на Великия Рим?". Защото тогава Рим държеше под властта си не само западните страни: Франция, Германия, Испания, които са в Европа, но и цяла Африка, и Азия, Понт, Армения, Колфия, Иверия, Алвани, Сирия и всичките източни страни бяха под негова власт. "Немърпейки - говори Иапиан, римски - срам, /Троян/ събра безчислена войска от различни езици и гойде срещу Декефал, словенския крал, за да му отмъсти". Това свидетелствува Иапиан римор в 23-то слово, написано за римляните. Не търпеше всяко лято да им дава данък, а пожела да им отмъсти, защото тогава славяните имаха крал на име Декефал. Неговият народ вече бе се преименувал на гаку и той имаше престол в Будим. Като видя Декефал, че Троян иде срещу него с голяма сила, изпрати посланици в източните и северните страни и призова целия славянски народ: руси, алани, сармати, костобоки, печенеги, пеми, болгари. В станалото сражение, първите словени убиха много от фригите, много от римляните бяха ранени и падаха, защото се намериха в това обкръжение, и сам Троян раздра дрехите си и ги превърза. И завладяха тая страна много трудно и римляните се приближиха до палатите на Декефал. Като видя това Декефал изпрати посланици при Троян да рекам: "Предавам ти оръжието и нашата хитрост и всички твои искания ще изпълня, мир направи с мене". След това гойде сам и му се поклони до земята като на самодържец. След това Троян се върна в Италия, водейки със себе си славянските посланици. И като гойдоха на събора, свалиха оръжието си и като свързаха ръцете си като пленници, беседвала много и помолиха за мир и се примириса с тях. И като сключи мир, те развързаха ръцете си и облякоха оръжието си. След това Троян направи тържество в Рим по случай победата над славяните. Но след кратко време Декефал не удържа на сумата си и так се вдигна срещу Троян. Троян събра голяма войска и гойде так срещу Декефала, и направи мост на Дунава, такъв какъвто е невъзможно да се каже сега. И с голяма мъка преминаха Дунава, и Троян победи

славяните и ги гони чак до Нестра. Декефал като се отчая от живота, закла се сам.

Говори свети Димитър Ростовски: Троян не би победил

Декефала, ако християнската войска не бе с Троян, защото по това време в Рим имаше много християни, които тайно служеха на истинския бог, и те бяха не само от простите /люде/, но и благородници. А след това с венци мъченически се сподобиха - на своите угодници Бог даде Траянова победа. А останалите славяни, сармати, руксоалани направиха от Нестър даже до Дунав окон / ров/ и отново се опълчиха , срещу Троян, и като не можаха да го победят, се върнаха. И дено е окона, той и до днес стои, го нарекоха Троян. А останалият славянски народ от Нестър даже до Дунав /Троян/ събра и пресели в Далмация, а га не би като се отрече от него,nak да въстане, и ги нарече шерби, сиреч по римски език - роби. И тогава този народ се нарече серби, и колкото се намираха в неговата земя курви, разбойници, и тия които се намираха в Италия, ги пресели в Дация, сиреч дено сега живеят Влахите, защото Влахите от Италия водят племето си. И построи Троян над река Прут палати и постави стражка, сиреч предел или граница. И поставил там 20 хилядна войска, а сам премина Дунав при Никопол и заповядда да се построят каменни мостове над реките от Дунав даже до Бяло море, през цялата България - дено и до днес тези мостове се знайт. И от тогава остана Империул или Болгария роб на римляните чак до великия Константин.

За Великия Константин и Ликиний

...

Тази електронна публикация е създадена с **некомерсиална цел**.

Използвани са следните издания:

- Спиридон Иеросхимонах, ***История во кратце о болгарском народе славенском***, превод М. Г. Минчев (с), ред. П. Тотев, худ. доц. Ив. Кънчев (с), предп. инж. Д. Кънев, печ. УИ "В. Априлов" - Габрово, ИК "Луна", 2000 г.
- Спиридон Иеросхимонах, ***История во кратце о болгарском народе славенском 1792***, пр.Б. Христова, проф. Б. Райков, БАК при НБ "Св. св. Кирил и Методи", И "ГАЛИКО", София, 1992 г.

